

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2422

гр. Варна, 28.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
мл.с. Александър В. Цветков

като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20223100501191 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК вр. чл.293 ал.3 ГПК, образувано по въззивната жалба вх.№ 27494/ 21.04.2022г от П. М. М. ЕГН от гр.Варна ж.к.,Ч..." бл.24 вх.А ет.9 ап.50, чрез адв.Д.П., срещу решението на ВРС-VIIс-в № 944/6.04.2022г по гр.д.№ 4113/2021, с което

Е ОТХВЪРЛЕН предявеният от нея срещу Р. Г. Г. ЕГН ***** от гр.Варна ул.“Б.М.“ № 24 ет.2 ап.9, иск за признаване за установено по отношение на ответницата, че ищцата е собственик въз основа на договор за покупко-продажба по НА № 175/25.11.2002г на реална част с площ от 28,14кв.м. от ПИ № по КККР на гр.Варна, одобрени със Заповед № РД-18-92/14.10.2008г. на Изп.директор на АГКК, заключена между точки Б1-Б2-Г1-В1 на скица № 7 към заключението на в.л. по СТЕ на л.154 от делото, която приподписана от съда представлява неразделна част от решението, погрешно отразена като принадлежаща част към ПИ № 2552... поради допуснатата грешка в кадастралната карта, одобрена със Заповед № РД-18- 92/14.10.2008г на Изп.директор на АГКК и за осъждане ответницата да предаде на ищцата владението върху процесната реална част, на осн. чл.108 ЗС;

Е ОТХВЪРЛЕН предявеният иск от нея срещу Б. К. Н. ЕГН ***** и П. ИВ. Н., ЕГН *****, двамата с адрес гр.Варна м-ст“М.К.“ № 30, за признаване за установено по отношение на ответниците, че ищцата е собственик въз основа на договор за покупко-продажба по НА № 175/25.11.2002г на реална част с площ от 23,51кв.м. от ПИ № по КККР на гр.Варна, одобрени със Заповед № РД-18-92/14.10.2008г на Изп. директор на АГКК, заключена между точки Г1-В2-В3-В4 на скица № 7 към заключението на в.л. на л.154 от делото, която приподписана от съда представлява неразделна част от решението, погрешно отразена като принадлежаща част към ПИ № поради допуснатата грешка в кадастралната карта, одобрена със Заповед № РД-18-92/14.10.2008г на Изп.директор на АГКК, на осн.чл.54 ЗКИР;

ОСЪДЕНА Е П. М. М. ЕГН *** да заплати на Р. Г. Г. ЕГН ***** сумата от 800лв- сторени съдебно-деловодни разноски, на осн.чл.78 ал.3 ГПК;**

ОСЪЖДЕНА Е П. М. М. ЕГН *** да заплати на Б. К. Н., ЕГН ***** и П. ИВ. Н. ЕГН ***** сумата от 500лв- сторени съдебно-деловодни разноски, на осн.чл.78 ал.3 ГПК.**

Счита решението за неправилно поради необоснованост, непълнота на доказателствата и нарушения на материалния закон и на съществени съдопроизводствени правила, като излага следните съображения:

За да отхвърли предявените иски РС е приел следното:

Налице била твърдяната грешка при нанасяне на имотните граници в КК, тъй като ставало въпрос за неправилно отразяване същата на източната и южната граници на имота на ищцата. Претендираните по делото реални части, обаче, били придобити по давност от ответниците.

Ответниците Б.Н. и П.Н. винаги били във владение на претендираната реална част от момента на придобиването през 1991г, а отв.Р. Г.Г. била установила владение върху спорната реална част през 2007г.

Изводът на ВРС, **че е налице грешка при нанасянето на имотните граници на имота на ищцата в КК е обоснован**, тъй като се подкрепя от събраните по делото доказателства.

Грешката в КК се установява и от заключението на СТЕ: 1.Налице е грешка в КК, тъй като тя не отговаря на правата на страните;

2. Ищцата е станала собственик на имот пл.№ 3060 Б, ответниците Б.Н. и П.Н. са станали собственици на имот пл.№ 3060 А, а ответницата Р. Г. - на имот пл.№ 3059;

3.Част от имот пл.№ 3060 Б с площ от 30кв.м. попада в ПИ2555-отговор по т.8.3, 6.2 на СТЕ /собственост на отв-те Н.и, като тази част е заключена между т.Б2-Б3-В3-В2 на комбинирана скица № 7 на СТЕ/;

4.Част от имот пл.№ 3060 Б с площ от 25кв.м. попада в ПИ-отговор по т.8.3.6.1 /собственост на отв.Р. Г., като тази част е заключена между т.В1-В2-Б2-Б1 на комбинирана скица № 7 на СТЕ/;

5.Оградата между ПИ /с-ст на ищцата/ и ПИ2555 /с-ст на отв.Р.Г./ не преминава по имотната граница, а навлиза в имота на ищцата с площ от 25кв.м./т.8.3.6.1 на СТЕ/

На комбинирана скица № 7 към СТЕ материализираната ограда е нанесена със синя прекъсната линия, а имотната граница е нанесена със зелена прекъсната линия/.

Изводът на съда, **че ответниците Б. К. Н. и П. ИВ. Н. са придобили по давност претендираната реална част**, тъй като я владеели от момента на придобиването ѝ през 1991г. **е постановен при съществено нарушение на съдопроизводствените правила** съобразно разпоредбата на чл.120 ЗЗД вр.чл.84 ЗС, че давността не се прилага служебно.

С разпоредбата на чл.84 ЗС се посочва, че по отношение на института на

придобивната давност се прилагат част от разпоредбите, регулиращи погасителната давност в ЗЗД, включително чл.120 ЗЗД, че давността не се прилага служебно. Придобиването по давност може да бъде заявено в рамките на исковия процес, като е необходимо заинтересованата страда да се позове на нея пред органа, сезиран за защита на субективното право, за да прояви тя погасителния си ефект /в този см.решения на ВКС: № 163/29.03.2011г по гр.д.№ 346/2010г, I ГО, решения № 202/11.05.2011г по гр.д.№ 388/2010г I ГО и др./

Нито в отговора на ИМ, нито в първото по делото с.з. ответниците Б. К.Н. и П. Ив.Н. са навели твърдение, че са владели претендираната от ищцата реална част и че са я придобили по давност. Поради липсата на такова твърдение в производството пред първата инстанция не са събрани и доказателства за упражняване на фактическа власт и за придобиване по давност.

Изводът на съда, че отв.Р. Г.Г. е придобила по давност претендираната реална част е неправилен, тъй като е необоснован и е в противоречие с материалния закон и съществени съдопроизводствени правила.

ВРС неправилно е приел, че отв.Р.Г. е установила фактическа власт върху претендираната реална част още през 2007г, тъй като **не се подкрепя от събраните по делото доказателства.**

Спори се между ищцата и отв.Р.Г. кога е изградена оградата между ПИ и ПИ Твърди се от ищцата, че оградата до преди две години преди предявяването на иска е била поставена на имотната граница и че едва след това е била преместена от ответницата. Отв.Г. пък твърди, че оградата между двата имота била поставена на сегашното място още през 2007г, а в условие на евентуалност възразява за придобиване по давност на частта, за която ищцата претендира да е собственик.

По отношение на това обстоятелство събраните гласни доказателства били противоречиви.

Свид.Св.М. /брат на ищцата/ излага, че ограда на бетонов фундамент и мрежа на метални колове между имота на ищцата и имота на отв.Г. е изградена още през 2007г, като бетоновият фундамент бил поставен още през 2003г, но не на сегашното място, а към имота на отв.Г. и че едва през 2017г съпругът на Г. - Павел преместил оградата към имота на ищцата на сегашното ѝ място.

Свид.Г.М. сочи, че съседът от северната страна /т. е. ищцата/ била положила основи от бетон за ограда, които не съвпадали с границата и че това станало причина през пролетта на 2007г отв.Г. да изгради нова ограда, като бетоновият фундамент останал в имота на ответницата.

Свид.Ст.С. излага, че оградата между двата имота били изградена през 2007г, но твърди че не бил изграждан бетонов фундамент.

Съдът неправилно е кредитирал показанията на свид.Г.М. и Ст.С. и не дал вяра на тези на свид.Св.М., независимо от родството му с ищцата. Този свидетел имал непосредствени впечатления, тъй като основно той полагал грижи за имота на сестра си и

лично бил изградил бетоновият фундамент и оградата. Свид.Ст.С., които е съсед на страните, не знае дори да е бил изграждан бетонов фундамент за оградата. Изграждането на такъв фундамент е безспорен факт, тъй като се твърди не само от свид.М., но и от свид.М..

Дори да се приеме, че отв.Г. през 2007г е била завладяла претендираната от ищцата част и владението ѝ след това да е непрекъснато, то тя не би могла да стане собственик, тъй като **не са налице основанията за придобиване по давност:**

Имотът представлява урбанизирана територия още по КП от 1956г и е такъв и по действащата КК, одобрена през 2008г. При това положение имотът попада в регулацията на града и затова е налице забраната по чл.200 ал.1 ЗУТ за придобиване по давност на реално определени части.

Не са налице и основанията по чл.200 ал.2 ЗУТ, която предвижда възможност за присъединяване към съседен имот само при условията на чл.17 ЗУТ.

За територията, в която се намира имотът, има одобрен ЗРП през 1987г, ПУП-ПРЗ от 2005г, ПУП-ПУР от 2012г и ОУП от 2012г, което е видно и от заключението на СТЕ /п. III, т.1.2 - стр.4 и 5/. По ЗРП от 1987г имотът на ищцата е урегулиран в УПИ Х III-3060Б, а имотът на отв. Г. и в УПИ XII-3059.

Не може да се позовава на чл.200 ал.2 ЗУТ собственик на УПИ, който е завладял реална част от съседен УПИ и е осъществявал владение повече от 10 години. Изискването на закона е да има придаваеми части при условията на чл.17 ал.2 т.2 или чл.15 ал.3 от ЗУТ към имота на лицето, което се позовава на придобивната давност. В този смисъл е практиката на ВКС /Реш.№ 154/ 21.12.2020г по гр.д.№ 4689/2019г на I ГО/.

С оглед гореизложеното моли за отмяната решението на ВРС и за постановяване на друго за уважаването на предявените искове ведно с присъждане на сторените за всички инстанции разноски.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил **писмен отговор вх.№ 32723/17.05.2022г** от въззиваемите страни **Р. Г. Г. , Б. К. Н. и П. ИВ. Н.**, чрез техния процесуален представител адв.Евг. Д., излагат становище за неоснователност на жалбата, като се излагат сл.доводи:

От съдържането на ИМ се установява, че твърденията на ищцата и основания за предявяването на исковете е наличието на разминаване между материализираните граници на място и границите по КК, което се квалифицира като грешка в КККР. Според ищцата грешно попълнената граница между ПИ с идентиф.№№, и по КККР водело до неверни площи, което налагало изменение на границите.

На горните основания ищцата твърди да е налице спор за материално право по см.чл.54 ал.2 ЗКИР и иска съдът да признае за установено, че тя е собственик на посочените реални части от имотите на ответниците, които да бъдат отнесени към ПИ

Отделно ищцата е предявила иск с правно осн.чл.108 ЗС само спрямо отв.Р.Г. за осъждането ѝ за предаване владението на спорната реална част от имота.

Спрямо другите двама ответници Б. и П. Н.и ищцата твърди, че владее спорната реална част от техния имот и затова не е предявила иск по чл.108 ЗС.

По въпроса към кой момент се установява правото на собственост на ищеца по иск с правно осн.чл.54 ал.2 ЗКИР безспорно съдебната практика приема, че към датата на предявяването на иска по чл.54 ал.2 ЗКИР - 22.03.2021г ищцата не е собственик на претендираните от нея реални части от имотите на ответниците и в действащата КККР-2008г няма грешка при отразяване в КК на материализираните граници между имотите на страните.

Горното е установено и с влязло в сила съдебно решение № 2308/28.11.2019г на АдмС-Варна по адм.д.№ 478/2019г, оставено в сила с решение № 13228/26.10.2020г на ВАС по адм.д.№ 2295/2020г, и двете приети като доказателства по делото. В мотивите на първото съдът изрично е посочил, че „в случая от представените доказателства по делото не се обективира спор за материално право...“. В случая подобно несъответствие не е установено, респ.документите за собственост не са в конкуренция с обект идентични части от ПИ. Напротив, изрично в.лице инж.Андреев заяви в с.з., че в представения в СГКК проект за изменение няма застъпване на площи на собственост, тъй като удостоверяващите собствеността актове индивидуализират имотите по КП от 1973г, който бил действащ към момента на изготвяне на нот.актове за собственост. Затова по обективния критерий на разпоредбата не е формиран спор за материално право като отрицателна предпоставка по чл.54 ал.2 ЗКИР да се удовлетвори искането за изменение на кадастъра..."

Не се споделя становището на РС, че след като към момента на извършване на съд.делба от 1977г действащ е бил КП от 1973 г, то съобразно него следва да се направи и преценката дали е налице твърдяната грешка в нанасяне имотните граници в КК".

Съдебната практика изрично приемала, че моментът, в който се установява правото на собственост на ищеца по иск по чл.54 ал.2 ЗКИР, респ. наличието на грешка в отразяването на границите по действаща КК, е датата на ИМ. Като е приел, че този момент е КП от 1973г в тази част мотивите на съда противоречат на съдебната практика.

Нещо повече, ищцата е придобила чрез покупко-продажба имота си - лозе с площ от 525кв.м. през 2002г и няма как нейното право на собственост да се преценява по граници от КП от 1973г, в който този имот още НЕ Е СЪЩЕСТВУВАЛ и ищцата не е била негов собственик.

Отделно от това, безспорно се установило по делото, че до приемането на КК през 2008г липсвал валидно одобрен и проявяващ правно действие кадастрален план.

Нито един от посочените от вещото лице кадастрални планове не е бил надлежно одобрен по предвидения то закона ред. И независимо, че някои планове били използвани в практиката, същите не проявяват валидно правно действие, в т.ч. и КП от 1973г.

Безспорно по делото е установено, че в КП от 1973г се съдържали множество непълноти и грешки, вкл. и относно „попълване" дяловете от делбата през 1977г на имота, отразен в КП от 1973г. Вещото лице констатирало и редица грешки в отразяването на

границите на стария имот, посочен с площ от 2218кв.м., предмет на съдебната делба през 1977г, част от който е и имотът на ищцата.

Както се посочвало и от съда, според СТЕ всеки от обособените от него четири равни дяла следва да е с площ от 554,50кв.м. и по този начин да бъдат попълнени в кадастр.основа. По плана от 1973г, обаче, имот № 3060 Б /този на ищцата/ е бил с площ от 616кв.м., от което в.л. извежда извод, че материализираната на място ограда между имота на ищцата и този на ответниците Н.и по протежението на т.5-8, скица 6, съвпада с кадастралната граница, отразена в КК. Наличието на ограда на терен, съвпадаща с границата между имотите по КК, опровергава твърдението на ищцата тя да е била във владение на тази реална част и обосновава извод тази част да е била винаги във владение на ответниците Б. и П. Н.и. Включително с оглед признанието на неизгодния за ищцата факт, че тази ограда съществувало от придобиването на имота й, т.е от 2002г.

В чл.69 ЗС е установена оборима презумпция, задължаваща съда при доказан факт на осъществяване на фактическа власт върху вещта, да приеме за осъществен и предполагаемия такъв за наличие на намерение за държане на вещта като своя.

След поставяне на оградата е демонстрирано осъществяването на фактическата власт. Презумпцията на чл.69 ЗС не е опровергана, вкл. с оглед опровергаване твърденията на ищцата спорната реална част да е била в нейно владение, което да изключи владението на ответниците върху имота, в границите му нанесени в КК.

От ангажираните гласни доказателства безспорно се установява, че имотът на ищцата е бил изоставен, грижи за него през годините е полагал братът на ищцата, при това само такива по разчистването му. Налага се извод за неоснователност на исковата претенция и спрямо тези ответници.

Необосновани и несъстоятелни са и оплакванията на жалбоподателката, че се спори между ищцата и отв.Р.Г. кога е изградена оградата между ПИ и ПИ Такъв спор няма повдиган по делото. В тежест на ищцата е да докаже претенциите си по ИМ, а ответниците само се защитават срещу тези претенции.

От показанията на всички свидетели, вкл. и свид.М., безспорно се установявало, че оградата между имота на ищцата и имота на отв.Г. била изградена през 2007г от отв.Р.Г..

От показанията на свидетелите на ответниците се установява, че от 2007г до настоящия момент тази ограда била на същото място, на което е била при изграждането й през 2007г.

От представеното по делото разрешение за строеж за ограда от 2007г също е видно, че на отв.Г. било разрешено изграждането на тази ограда и тя го е сторила още тогава - през 2007г.

Опитът на свид.М. /по негови твърдения през 2003г/ неправомерно да заграби част от имота на отв.Г., навлизайки в нейния имот и правейки по неговите признания „фундамент с височина около 30см над земята", е бил своевременно възпрепятстван като били ангажирани и компетентните полицейски и прокурорски органи. Ограда с имота на отв.Г. не била

изграждана през 2003г от свид.М. и той не твърди изграждане на такава ограда.

Посоченият от свидетеля „железобетонен фундамент с височина около 30см над земята" не съставлява ограда между имотите.

Както свидетелите на ответниците, така и свидетелят на ищцата, твърдят, че оградата между имота на ищцата и имота на отв.Г. е изградена от отв.Г. през 2007г, което се подкрепя и от издаденото разрешение за строеж от 2007г за тази ограда.

Показанията на свид.М., че през 2017г вероятно Павел бил разбил фундамента и преместил оградата на около метър навътре не се потвърждават от другите доказателства по делото.

С оглед факта, че този свидетел е брат на ищцата и само той се занимавал с имота на сестра си /а ищцата трайно пребивавала в чужбина/, сочат на вероятната заинтересованост на този свидетел от изхода на спора. Нещо повече, показанията на свид.М. се опровергават и от факта, че действащата КК е била одобрена през 2008г и в нея отразената граница между двата имота съвпада с материализираната през 2007г ограда, както и съвпада със съществуваща и към момента на място ограда. Последното също е установено - че и през 2008г, и към датата на ИМ през 2021г, и към датата на заключението на СТЕ от 2022г тази ограда съществува на едно и също място, а твърдението на ищцата и на брат ѝ /свид.М./ за местене на оградата през 2017г са останали напълно изолирани и неподкрепени от никакви други доказателства.

Не отговаря на истината и оплакването в жалбата, че свид.С. твърдял в показанията си, че не бил изграждан бетонов фундамент. Този свидетел твърди по делото, че не е видял такъв фундамент, което било напълно обяснимо - след като фундаментът е бил с височина „ок.30см над земята" и след като се установило, че имотът на отв.Г. преди започването в него на строителни дейности през 2007г бил затревен, а имотът на ищцата бил и продължавал да бъде крайно запуснат, обрасъл с дървета и храсти, обективно нямало възможност отстрани някой да види в тревата и храстите такъв фундамент с височина ок.30см над земята.

Свид.С. дава показания, че оградата откъм дъното се появи, когато започна да се строи къщата през 2007г оградата, която е в момента, се появила през 2007; не бил виждал да се мести тази ограда; тя била захваната за неговата ограда. Тогава, когато започнали да строят къщата, направили тази ограда, която е и в момента. То било гора там, друго не бил виждал. От северната страна не бил виждал бетонов фундамент. Там било гора и не бил виждал...

Напълно неоснователни са и оплакванията, че отв.Г. не би могла да придобие по давност завладяната през 2007г част от имота на ищцата, тъй като последният представлявал урбанизирана територия още по КП от 1956г и е такъв и по действащата кадастрална карта, одобрена през 2008г. При това положение имотът попада в регулацията на града и затова е налице забраната по чл.200 ал.1 ЗУТ за придобиване по давност на реално определени части. Не били налице и основанията по чл.200 ал.2 от ЗУТ, предвиждаща възможност за

присъединяване към съседен имот само при условията на чл.17 ЗУТ.

Отв.Г. не е завладявала никаква „реална част“ от имота на ищцата, а е владяла имота си в цялост - в границите, в които той е отразен и по действащата КК и в които граници имотът е ограден.

Отделно от това, през 2002г ищцата е закупила ЛОЗЕ в местност „Голяма Кокарджа“, а не УПИ. Нито към 2002г, нито към 2007г, нито към датата на ИМ имотът на ищцата е съставлявал УПИ - за него липсва регулационен план. Нито един от посочените в жалбата планове не урегулира имота на ищцата и не го прави УПИ : нито ЗРП от 87г /неприложен и с отпаднало действие на основание §6 и §8 от ПЗР на ЗУТ/, нито ПУР от 2012г /урегулиращ само улици/, нито ОУП от 2012г /който не е регулационен план за конкретен имот/, респ. нито един от тези планове не е пречка за придобиване по давност от отв.Г. - нито на цял имот, на който тя е собственик и е отразена като такъв - действащата КК и КР, нито на никакви идеални части от имота на ищцата, нито на реални части от него, дори и да се приеме, че отв.Г. е завладяла част от имота на ищцата.

В тази връзка счита за правилно и законосъобразно приетото от съда, че от заключението на в.л. се установява, че през 2005г за имота на отв.Г. е приет ПУП-ПРЗ, с който за имота е бил отреден УПИ XII-3059, засягащ външната улично-регулационна линия. С ОУП от 2012г за Варна за територията е въведена устройствена зона Жм1- жилищна устройствена зона с ниско застрояване в природна среда. С ПУП-ПУР 2012г са били урегулирани само имотите - собственост на Държавата и Общината. Застроителният и регулационен план от 1987г не съдържа дворищно-регулационни парцели, а само предвиждания за улична регулация и застрояване. Това е важно и за последващите регулационни планове при действието на ЗУТ от 2005г и 2012г.

Следователно, за имота на ищцата няма влязъл в сила регулационен план. След като това е така, ограниченията на чл.59 ЗТСУ /отм./ и чл.200 ал.1 ЗУТ за имота й не са налице, тъй като те касаят само дворищно-регулационните парцели, съотв. урегулирани с подробен устройствен план имоти. Направеното от ответниците възражение за изтекла давност касае части от него, а не от парцел /УПИ/, за които няма пречка да бъдат придобивани по давност, тъй като техните очертания и размери преди регулацията не влияят върху осъществяването на съответните планирани градоустройствени мероприятия.

Ответниците са твърдели, че владеят имотите си в границите им, отразени в КК от момента на придобиването им, т.е от 1991г - за отв.Г. и от 1994г - за отв.Б. и П. Н.и.

Посоченото от жалбоподателката в подкрепа на тези оплаквания Решение № 145/21.12.2020г на ВКС по гр.д.№ 4689/2019г на I ГО е напълно неотнормено към конкретния казус, тъй като е постановено при напълно различна правна и фактическа обстановка - спорът по това дело е бил за урегулиран имотът - УПИ, и за осъществявано владение върху придаваема реална част от имот към съседен парцел по силата на заварен от ЗУТ дворищно-регулационен план /ДРП/, за разлика от настоящия казус, в който имотът на ищцата безспорно се установи, че е НЕУРЕГУЛИРАН имот - лозе, за който липсва регулационен план, липсва и ДРП, липсва и „придаваема реална част по заварен от ЗУТ дворищно-

регулационен план /ДРП/.

Поради гореизложеното молят за потвърждаване постановено от ВРС решение кат правилно и законосъобразно.

Претендират присъждане на сторените разноски за въззивното производство.

В жалбата и отговора не са обективирани доказателствени искания, тъй като спорът въз основа на събрания в първата инстанция доказателствен материал, се свежда до приложимото материално право.

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА за разглеждане въззивната жалба вх.№ 27494/ 21.04.2022г от П. М. М. ЕГН от гр.Варна ж.к.,„Ч..." бл.24 вх.А ет.9 ап.50, чрез адв.Д.П., срещу решението на ВРС-VIIс-в № 944/6.04.2022г по гр.д.№ 4113/2021, с което

Е ОТХВЪРЛЕН предявения от нея срещу Р. Г. Г. иск за признаване за установено по отношение на ответницата, че **ищцата е собственик** въз основа на договор за покупко-продажба по НА № 175/25.11.2002г на **реална част с площ от 28,14кв.м. от ПИ № по КKKP** на гр.Варна, заключена между точки Б1-Б2-Г1-В1 на скица № 7 към заключението на в.л. по СТЕ на л.154 от делото, която приподписана от съда представлява неразделна част от решението, погрешно отразена като принадлежаща част към ПИ № 2552... **поради допуснатата грешка в КК**, одобрена със Заповед № РД-18- 92/14.10.2008г на Изп.директор на АГКК **и за осъждане** ответницата за предаване владението върху процесната реална част, **на осн. чл.108 ЗС;**

Е ОТХВЪРЛЕН предявеният от нея срещу Б. К. Н. и П. ИВ. Н. иск за признаване за установено по отношение на ответниците, че **ищцата е собственик** въз основа на договор за покупко-продажба по НА № 175/25.11.2002г на **реална част с площ от 23,51кв.м. от ПИ № по КKKP** на гр.Варна, одобрени със Заповед № РД-18- 92/14.10.2008г на Изп. директор на АГКК, заключена между точки Г1-В2-В3-В4 на скица № 7 към заключението на в.л. на л.154 от делото, която приподписана от съда представлява неразделна част от решението, погрешно отразена като принадлежаща част към ПИ № **поради допуснатата грешка в КК**, одобрена със Заповед № РД-18-92/14.10.2008г на Изп.директор на АГКК, **на осн.чл.54 ЗКИР**; както и **Е ОСЪДЕНА** да заплати на Р. Г. Г. сумата от **800лв**, а на Б. К. Н. и П. ИВ. Н. - общо **500лв**, представляващи сторени съдебно-деловодни разноски, на осн.чл.78 ал.3 ГПК.

-

НАСРОЧВА производството по разглеждането на въззивната жалба в открито съдебно заседание на **27.09.2022г от 13.30ч**, за която дата и час да се уведомят страните с връчване на препис от настоящото определение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____